

Nicolas Gauthier: Co bychom si - kromě legitimního rozhořčení - měli vzít z masakru v redakci *Charlie Hebdo*? Měli bychom jej vnímat - jak se to objevuje v některých médiích - coby důkaz „totální války“ mezi islámem a křesťanstvím, Východem a Západem?

Alain de Benoist: Z odpudivého způsobu masakru zaměstnanců *Charlie Hebdo* nepochybně mrazí u srdce. A jakmile emoce přebijí vše ostatní, bývá o to složitější zachovat chladný rozum. Přesto právě to teď nejvíc potřebujeme. Musíme si dopřát vnitřní odstup, umožňující rozbor události a poučení z ní. Čemu vlastně čelíme? Nové podobě terorismu, ve Francii prvně využitě Chálidem Kelkalem a Mohammedem Merahem. Liší se od předchozích vln terorismu (jako 11. září nebo bomby v madridských vlacích), které byly naplánovány a provedeny ze zahraničí rozsáhlou mezinárodní teroristickou sítí.

Alain de Benoist

Nyní stojíme před útoky, naplánovanými na území Francie více méně nezávisle radikalizovanými jednotlivci. Postupně přešli od kriminality k džihádismu, i když na této cestě většinou selhávali. Mají však chladné hlavy, umí zacházet se zbraněmi a zcela pohrdají životy ostatních. Přesto zůstávají diletanty, provokatérskými packaly, jako bratři Kouachiové, kteří se rozhodnou pobít redakci časopisu, ab „pomstili proroka“, ale zazvoní na špatné adrese, zanechají všude hromadu stop, nemají únikovou strategii a v autě, které jednoduše nechali na ulici, zapomenou své doklady. Nevyzpytatelní fušeři – což je činí ještě nebezpečnějšími.

Neměli bychom podceňovat ani mimetickou nákazu. Podobná mimetická logika, která vedla k emocionální jednotě spontánních shromáždění na podporu *Charlie Hebdo* bude nepochybně inspirovat potenciální následovníky Meraha, bratrů Kouachiových nebo Amedy Coulibalyho. Představte si celospolečenskou hysterii vyvolanou v krátkých intervalech prováděnými útoky, podobnými tomu na *Charlie Hebdo*. V takovém ovzduší se daří všem formám manipulace, to jsme viděli už v minulosti – jde o „strategii napětí“.

Proti těmto lidem je pochopitelně nutné vést boj veškerými nezbytnými prostředky. Mluvit o „totální válce“ ale příliš neznamená. Džihádisté (nebo lidé, vydávající fatwy) jsou reprezentanty islámu asi do té míry, do jaké Ku Klux Klan ztělesňuje křesťanství. Navíc to nebyli džihádisté, ale Západ, kdo jako první přišel se „střetem civilizací“ poté, co destabilizoval celý Střední Východ a zbavil se arabských vůdců od Kaddáfího po Husajna, kteří představovali hráz proti radikálnímu islamismu. Nutnost boje proti bezprostředním následkům by neměla zabránit pochopení prvotních příčin.

NG: Tištěný deník nebyl takto násilně napaden poprvé. Vzpomínáme si zejména na útoky proti *Minute* a *Le Choc du mois*, i když bez obětí na životech. Pochopitelně byla míra mediální empatie tváří tvář tomuto potenciálně smrtícímu násilí podstatně nižší. Zase onen dvojitý standard.

AdB: Představme si, že by místo redaktorů *Charlie Hebdo* napadli teroristé *Valeurs actuelles*, asi by nepřišla podobná reakce. Lidé by neprohlašovali „Je suis Valeurs“, jak vidíme s „Je suis Charlie“ (hádám, že ze slovesa „být“, nikoliv „následovat“)? Vládní politici by jistě nehovořili o „národní jednotě“ (záhadné spojení par excellence, jelikož z takového „sjednocení“ vždy těží ti u moci, kteří mají prospěch z konsenzu). Oproti svému předchůdci *Hara-Kiri* se stal liberálně-libertariánský *Charlie Hebdo* jedním z orgánů dominantní ideologie. Elity poznají jednoho ze svých.

NG: Jednohlasně slyšíme, že *Charlie Hebdo* učinil z práva na svobodu projevu bitevní pokřik. Co potom dodat ke kampaním proti Richardu Milletovi z *Editions Gallimard*, Fabrici Le Quintrecovi z *France Inter* a Robertu Ménardovi s Ericem Zemmourem z *i>Télé*? Má být svoboda projevu omezena?

AdB: Nalijme si čistého vína. 26. dubna 1999 předali předáci *Charlie Hebdo* ministerstvu vnitra krabici, obsahující 173 700 podpisů pod peticí, volající po zákazu Front National. Byla to záležitost obrany svobody projevu! Manuel Valls prohlásil, že „Zemmourova kniha si nezaslouží být čtena“, zatímco další z ministrů bezostyšně žádal, aby „TV pořady a novinové sloupky přestaly publikovat podobná prohlášení.“ A to vůbec nemluvíme o Dieudonném.

Zároveň ale budme spravedliví. Mezi lidmi, stavících se Zemmourovu svobodu projevu, je jen nemnoho těch, kteří ji chtějí zachovat a bránit i pro své oponenty. „*Svoboda je vždy svobodou pro ty, kteří přemýšlí jinak*“ (Rosa Luxemburgová), což znamená, že ji musíme bránit i pro ty, kdo se nám hnusí. Právě to ale dominantní ideologie nedělá, ani u nás ani v USA, kde První dodatek dovoluje říct a napsat cokoliv, ale nonkonformistické perspektivy čelí ještě výraznější marginalizaci než ve Francii. Podobně jako právo na práci ještě nikomu nezajistilo zaměstnání, neznamená právo mluvit možnost ani jistotu být slyšen!

Původní francouzská verze rozhovoru Entretien avec Alain de Benoist: *Charlie Hebdo*, libéral-libertaire, était devenu l'un des organes de l'idéologie dominante vyšla na stránkách Boulevard Voltaire. Překlad pořízen z anglického překladu Grega Johnsona **Alain de Benoist on the Charlie Hebdo Massacre** publikované na stránkách Counter-Currents Publishing.